

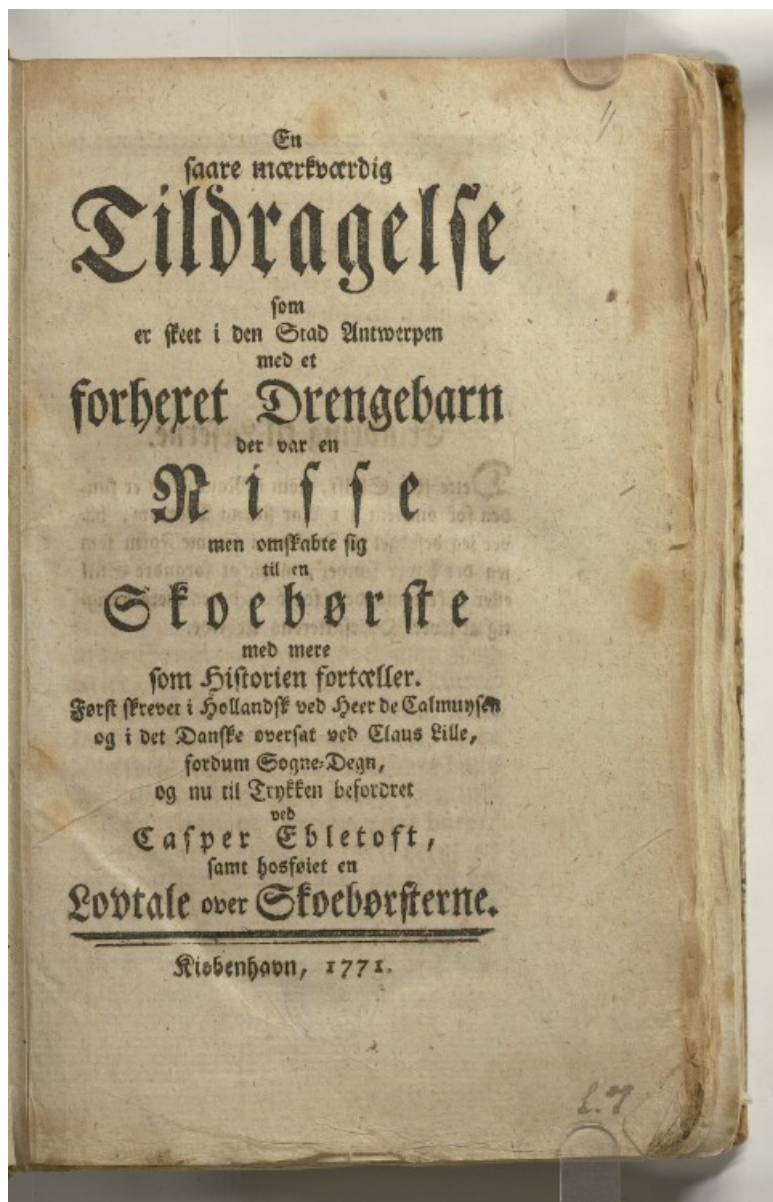
Titel: En saare mærkværdig Tildragelse som er skeet i den Stad Antwerpen med et forhexet Drengbarn der var en Nisse men omskabte sig til en Skoebørste med mere som Historien fortæller. Først skrevet i Hollandsk ved Heer de Calmuysen og i det Danske oversat ved Claus Lille, fordum Sogne-Degn, og nu til Trykken befordret ved Casper Ebletoft samt hosføiet en Lovtale over Skoebørsterne.

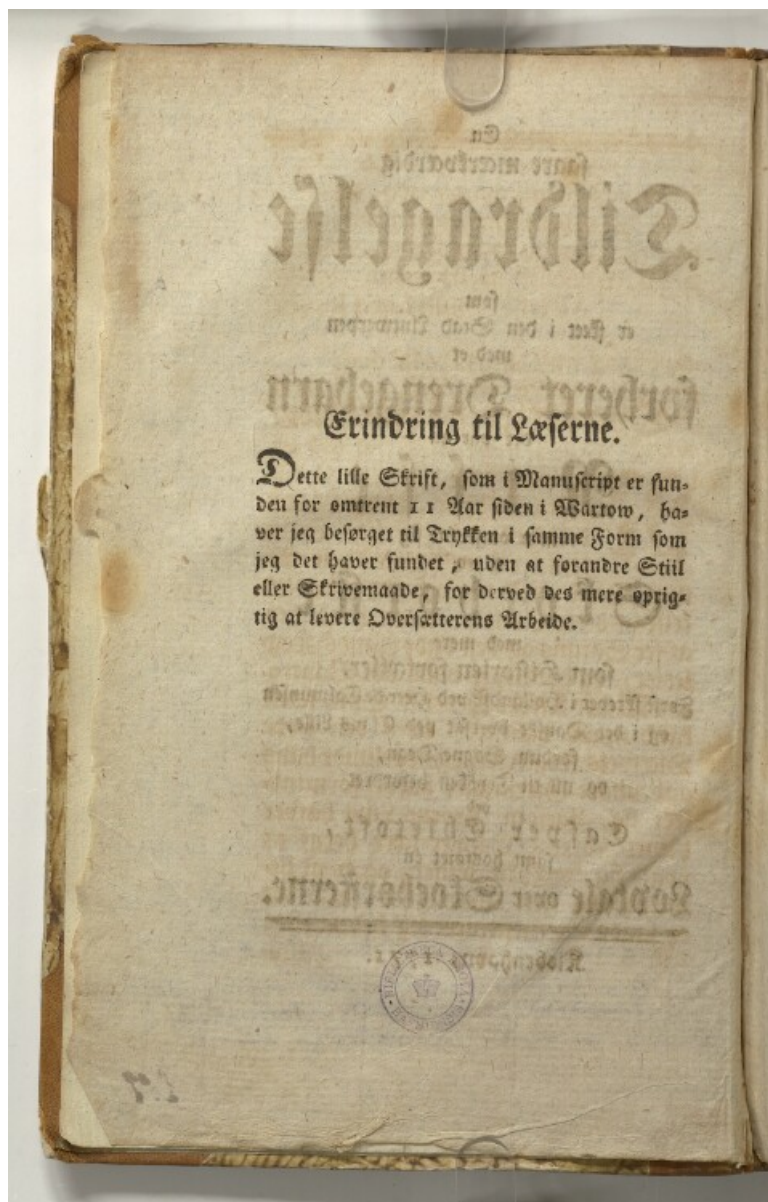
Citation: "En saare mærkværdig Tildragelse som er skeet i den Stad Antwerpen med et forhexet Drengbarn der var en Nisse men omskabte sig til en Skoebørste med mere som Historien fortæller. Først skrevet i Hollandsk ved Heer de Calmuysen og i det Danske oversat ved Claus Lille, fordum Sogne-Degn, og nu til Trykken befordret ved Casper Ebletoft samt hosføiet en Lovtale over Skoebørsterne.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16*, ?, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_016-shoot-workid1_016_001/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

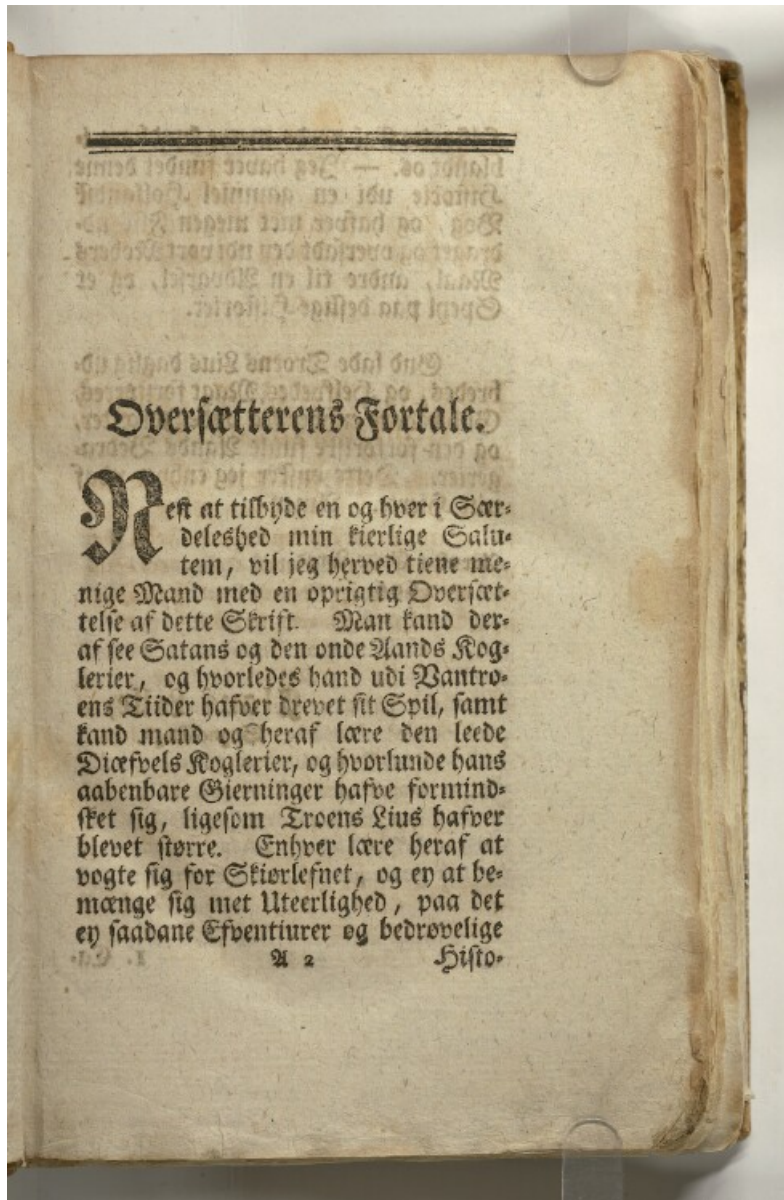
Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 16

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Oversætterens Fortale.

Nest at tilbyde en og hver i Sær-
deleshed min kjerlige Salu-
tem, vil jeg herved tiene me-
nige Mand med en oprigtig Oversæt-
telse af dette Skrift. Man kand der-
af see Satans og den onde Vands Kog-
lerier, og hvorledes hand udi Vantro-
ens Tiider hafver drevet sit Spil, samt
kand mand og heraf lære den leede
Diarfvels Koglerier, og hvorfunde hans
aabenbare Sierninger hafve formind-
sket sig, ligesom Troens Lius hafver
blevet større. Enhver lære heraf at
vogte sig for Skierlesinet, og ey at be-
mænge sig med Uteerlighed, paa det
ey saadane Esventiurer og bedrovelige

Historier skal vorde meere kundbare i
blandt os. — Jeg haver fundet denne
Historie udi en gammel Hollandsk
Bog, og hafver med megen Flid ud-
draget og oversat den udi vort Moders
Maal, andre til en Advarsel, og et
Speyl paa deslige Historier.

Gud lade Troens Ljus daglig ud-
bredes, og Hellsvedes Magt forstorres,
Gud bevare enhver fra onde Ydrætter,
og den forforiscke suule Lands Bedra-
gerier. Dette onsker jeg enhver udaf
mit Hierte. Amen.

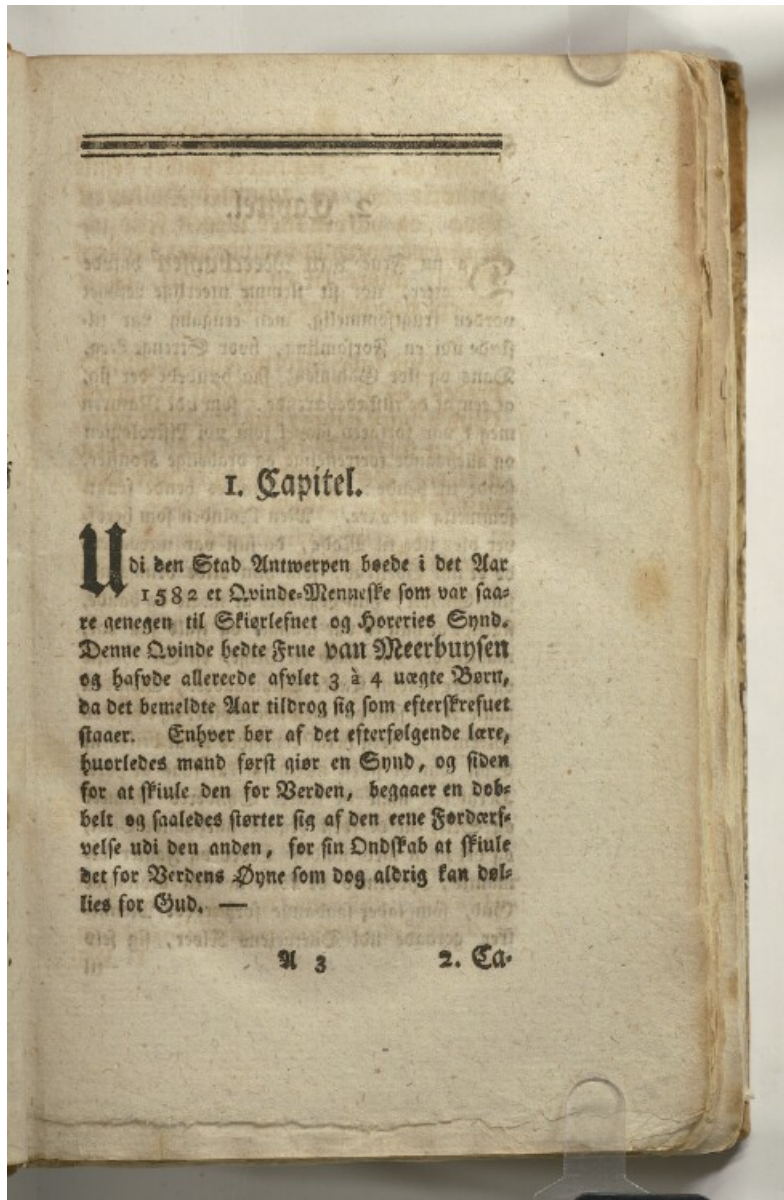
Mar efter Guds Vord

1696.

Claus Lille,

Sogne-Degn.

I. Ca.

I. Capitel.

Udi den Stad Antwerpen boede i det Aar
1582 et Qvinde-Menneske som var saare
re geneget til Ekerlesuet og Horeries Synd.
Denne Qvinde hedte Fruen van Meerbuysen
og hafode allerede afolet 3 à 4 uægte Børn,
da det bemeldte Aar tildrog sig som efterskresuet
staaer. Enhver her af det efterfølgende lære,
huorledes mand først gior en Synd, og siden
for at skjule den for Verden, begaaer en do-
belt og saaledes starter sig af den ene Fordær-
velse udi den anden, for sin Ondskab at skjule
det for Verdens Øyne som dog aldrig kan dø-
lies for Gud. —

2. Capitel.

Da nu Frue van Meerbusen havde
arter, udi sit stemme ureelige Lefvnet
vorden frugtommelig, men eengang var til-
stede udi en Forsamling, hvor Strenge Leeg,
Dans og stor Gammen, saa hændede det sig,
at een af de tilskædevoxende, som udi Naturen
meget var forsaren saavel som udi Astrologien
og allehaande fortreffelige og drabelige Konster,
sagde til hende: at hændt lystes hende frugt-
ommelig at være. Men Kvinden som herof-
ver blev ilde til Mode, da just var nærværen-
de et nyt Voelskab, som hun vilde bringe udi
sine Snarer, hun begyndte at nægte og bande,
sigende at hun ey var svanger og ifald saa var,
maatte det være med en Nisse, en Skoebørste
or mere saadan frække Takamaader. Men den
suile Mand som var med udi Spillet og i hendes
Meened, tog heraf Lejlighed til at drifve sit
Spil som vi siden nærmere skal faae at høre.
Heraf seer man de frække Synderes Manceer
og Skik, at de først begaae allehaande Dndt,
og det siden med skindige Eder og Jagter be-
mante, hvormed de forterne den afsidende
Gud, som lader saadanne forhædede Menne-
sker geraade udi Diefvelens Kler, sig selv
til

til en velfortient Straf og andre onde Menne-
sker til et Exempel, at de en Guds Langmodig-
hed skulle misbruge, men heller i Tide sig om-
vende. —

3. Capitel.

Om hvorlunde Dierføelen aabenbarer
sig for Frue Meerbunfen.

Da nu Frue Meerbunfen kom hjem ad fra
Forsamlingen fulgte et nyt Voelfkab med
hende, som ydermeere foreholdte hende, det
som udi Selskabet talet var, men hun ved-
blev saadant at nægte og det med syndige Ces-
der og Vandet at stadfæste. Endelig gif hen-
des Voelfkab bort, efterat de sin Utugt med
hinanden hafode bedrefvet, og hun blef alleene.
Efterfom det er bekjendt, at den leede Mand
sig udi allehaande Stikkelser kand tilsiune la-
de, ja vel og med Guds sonderlige Tilladelse
sig som en Huisers Engel kand fremstille; saa
fremkom hand og her til Frue van Meerbun-
fen, tiltalede hende med allehaande saure Ord
og sagde: hun skulle ingentunde vorde bange,
han vedste meger vel hendes Keilighed, at hun
var frugesommelig og saadant ville fordoelic, thi

vilde hand herudi gaae hende til haande, og det
saaledes maage, at ingen skulle see eller fornem-
me; og vilde hand end ydermeere sige hende at
hun var frugtsummelig med et Drengebarn, som
hand med stor Lycke vilde forleene og besynder-
lige Egenfaber meddele, at hand udi Verden
stor Lycke skulle fange og blive en drabelig Mand.
Frue van Meerbusen blev vel udi Forstunin-
gen noget bange, men som hun var forhardet
udi sin Synd, blev hun indtagen udi hans
lustige Tale og besynderlig deraf at hand vilde
forhielpe hende sin Skam at fordellie, spurde
hoo hand var og om hun sig paa hans Ord kunde
de forlade? Dersvoken svarede: hand var en
udi naturlige Konster meget forfaren og op-
lust Mand, hun skulle sig for hannem ingens-
lunde befrygte. Hand vilde hende allehaande
Hielp og Tieneste bevise, og naar hun hafde
hans Hielp fornøden, skulle hun alleene trycke
paa een Ring som hand antvordede hende, da
hand strax skulle komme tilstæde, og dermed for-
svandt hand. Frue Meerbusen som udi sin
fordærstige Synd forhardet, glædede sig over
den Hielp hand vilde betee hende, hun betrag-
tede Ringen og da den glimrede af allehaande
Edelstene, blev hun saare fornøiet og stak
den paa sin Finger, ligesom hun ved denne
Kings

Kings Hielp, mange underfundige Skalkes
Stykker og onde Daad skal hafve bedrefvet,
hvilket henfører til en bespnderlig Historie.
Imidlertid blev hendes Evangerfæd en mere
tilsiune, ligesom hun efter Qvinders Skik in-
gen Uleilighed fornæm, men da Tiden var om-
me, brøgte hun et Drengbarn til Verden, som
var en Niise, skient det var saare depligt at
see til paa sin ganske Krop, men som i sin Ung-
dom undergik adskillige Omstiftelser alt efter
Historiens ydermere Fiudende, som vi nu skulle
nærmere afhandle. —

4. Capitel.

Om hvorlunde dette Drengbarn al-
lehaande pudserlige Eventyr hist
og her bedrefvet haver.

Da nu dette Barn vorede og tiltoeg, bes-
dref det allehaande pudserlige Eventyrer,
thi da det kom til en vis Alder maatte det efter
den ugudelige og forhærdede Moders Forban-
delse først blive en Niise, udi denne Stikkelse
drev hand først sit Koglerie uden for Staden
Antwerpen, hvor hand søgede paa en Kiegs-
le-Bane, hvor det var pudserligt om Asten-
A 5 stunder

stunder at see hvorlunde Reglerne bleve nedslag-
ne og opsadte, uden at noget Menneske paa de
Tider var derved. Men endda saa mere merk-
værdigt var det, at naar de om Dagen spillede
Regler, og satte Penger som de kalde det, ind
i Potten, blev der altid hver gang 2 s. borte.
Hys som nu der udover bandede og stieldede,
den havde ingen Lykke og Herdeel udi Spillet,
men tabte alletider, derimod havde den megen
Lykke og Fromme som ei kunnede derover men
loed det saa beroe. Dette varede udi et par
Mars Tid og var det alle Mand beklendt at Nis-
sen var paa Regle-Banen. Ja her lever end-
nu udi vore Tider gamle Mand som havde spillet
Regler paa den Bane hvor Nissen var, og som
med deres egne Synne denne Tildragelse have
seet og hørt, og hvilke som Mand af megen
Troeværdighed, dette med sit Vidnesbyrd haf-
ve bekræftet og stadfæstet. —

5. Capitel.

Du Nissens flere Esventyrer.

Endelig blev denne Regle-Bane forstørret, og
begav da Nissen sig derfra og hen til en Mand
som og boede uden Porten og imodtog Penge
af

af Meyfende og Veyfarende (saadan en kaldes het til Lands en Skillings-Mand) : der opholdte hand sig nogen Tid, og var det merkvoerdigt, at hand ofte i Mandens Signelse, naar hand ey var tilstæde, imodtog Penge af de Vandrende og Meyfende, som ei vedste andet end det var Manden selv, skiont hand ey var tilstæde. Mange sagde at dette underlige Varn herved hafver samlet eendeel Penge, som siden hafve kommet ham til gode udi hans ældre Aar. — Dette vilde vi lade staae ved sit Værd, og begive os til mere merkvoerdige Bedrifter udi hans Lesnet. —

6. Capitel.

Om hvorkunde hand omstæbte sig til en Skoebørste.

Nu kom da den Tid at dette forherede Varn skulle blive til en Skoebørste, thi begav hand sig fra sin Fødested og ind udi det Land Holstein, der kom hand ind udi en stor Herres Huns og skulte sig blant en Hoben andre store og smaae Skoebørster paa en Hylde i et Kiocken saa at ingen sik ham at see. Men om Naar den da de andre sove, bleve Skoer, Støvler og mere,

mere, saa net afpuffede at ingen var i stand det
saa net og godt at giøre, og om Morgenen,
naar Folkene komme, sandt de alleting i Orden,
dette skeede den eene Dag efter den anden, men
ingen kunde det begribe, endelig soldt de paa
den Tanke at der maatte være en Nisse i Huset,
som og saa i Sandhed var, men de lodde det ders
ved forblifve og være fornøiede med det som i
saa Maader skeede. Men imidlertid dette fors
herede Barn saaledes maatte være i en Skoes
berstes Skikkelse i denne fornemme Herres
Huus, fik han Stunder og Veilighed, hele
Husets Tilstand at udsponere og af Folkenes
Samtale Huus-Herrens Sindelag og Gemnthe
at udforske, hvilket hand sig til Nytte og For
deel ferede, da hand siden blev forvandlet til
et Menneffe, som vi nærmere skulle faae at hø
re i det følgende Capitel. —

7. Capitel.

Om hvorkunde det forherede Barn i
gien blef et Menneffe og paatoeg
sig en Tjeneres Skikkelse.

Da nu den Tid var til Ende at det forherede
Barn, efter Moderens Forbandelse, maats

te være en Nisse og en Skoebørste, blev hand
igien til et Menneſke i Skabelſe og Skikkelse,
endſkiønt hand altid beholdte det onde Hjerter og
Sind ſom ham af hans Formynder og Vænes
Fader, den leede Dæſvel og Satanas, i Mo-
ders Liv var tiltænket. Da hand nu igien blev
til et Menneſke, toog han Tieneste i den ſamme
Herres Huus, hvor han havde opholdt ſig ſom
en forheret Skoebørste, og i den Tid erfarede
Huusens Ueplighed. Ingen maa undre over
at hand ſom en Furſvaaner og Dyentierer, ved-
te at ſmigre ſig frem hos den Herre hand tiene-
de, beſynderlig da hand ſom en der havde væ-
ret en Skoebørste, vel forſtoed at børſte Herrens
Sloe og Støvler. Kort han tiltog mere og
mere i Naade hos den fromme Herre ſom ey
kiendte hans Dæſvelſke Art og Natur, men
loed ſig aldeles betage at hans Smigerier, og
blev hand hans fortrolige Tiener. Nu hende-
te det ſig at hans Herre var Ehere af adſkillige
gamle og brøſtfældige Huuſe, ſom han ey uden
Glæde kunde ſølge. Denne ſin Brøſt og Man-
gel klaagede hand for ſin fortrolige Tiener ſom
loed ſig kalde HANS. Hør, ſagde Herren, mit
kære HANS, da jeg befinder dig i allehaande
Ting meget ſnild og klog at være, ſaa torde du
vel vide mig et Raad, hvorledes jeg mine gam-
le

te Huuse uden nogen besynderlig Skade og h-
dermere til nogen Fordeel kunde quit og ledig
sorde, da jeg dig hederligen skal belønne
fald du mig i dette Stykke troeligen fandt og
vil gaae til haande. Tjeneren lovede herudi
at giere sin fromme Herre til Billie, og tænkte
herved at finde en goed Lejlighed, til at stadfæ-
ste sig i sin Herres Gunst, og at bekomme en
anseelig Belønning, thi hand var altid opbløst
og hoimodig og traagtede efter meget store Ting,
ffiont hand ifflun var en lidelig Skieges Sen,
som endog havde forbandet ham i Moders Liv,
og for at dollie sin Uterlighed og stemme Hore-
ries Synd havde indgaaet Forbund med den
leede arrige Diefvel. Men vi ville igien begive
os til Historien, og see hvorlunde det sig videre
tildroeg, og hvorledes hand snildeligen vidste at
udføre det Løfte hand sin Herre hafode givet. —

8. Capitel.

Om hvorlunde det forberede Barn for-
rettede Hums-Kiøbet og derfor
blev belønnet.

Denne forberede Opentener begyndte der-
paa at handle med sin Herres Huuse, og
som

som hans Pleje-Fader Diervoelen i allehaan-
de var ham behjælpelig, saa hialp hand ham og
herudi at forblinde alle Følkes Øyne, saa at
hand i en Hast bortfølgte alle Husene til stor
Fordeel og uforventet Gevinst, sin Herre til
stor Waade. — Hans Herre sou herudof-
ver blev saare fornøiet, lovede sin onde Tjenere,
og holdte rundelig sit gjorde Bøste, thi strax der-
efter hialp hand ham til en offentlig Betiening,
hoorudi han saa vel vidste at stikke sig at hand
immær mere og mere steg op til usorfflydt Ære
og Værdighed. Sa endeligen ved sin fromme
Herres Ære og forntaaende Recommendationer
bragte hand det saa vidt, at han endelig blev
Raadsherre i den Stad Haagudi Holland. Hvo
skulde have troet at denne forherede Dreng skul-
le have kommet til saa stor Ære og Værdighed?
heri kand mand see at Diervoelen som alle Log-
nens Mand dog holdte det Bøste som hand hav-
de givet Frue van Meerbuisen, nemlig, at
denne Dreng skulde komme til stor Lykke og Væ-
rdighed. Nu ville vi saae at see hoorledes hand
sig i denne Lokke siden hafver stillet, og hoor-
ledes hand sig viidere hafver opsvinget, samt
stor Ritgdom og Ære forhvervet, saa at
hand af meenige Mand blev frygtet og fast
afgudiff tilbedet. Vi ville da nærmere begif-
ve

ve os til Historien, og see hvad sig hafvet til-
draget. —

9. Capitel.

Om den forherede Drengs videre
Lycke og Dyrskel.

Som nu Hofmod og Gierrighed er Draf-
velens Art og Egenkab, saa var den og
paa denne hans Yndling og Skiede-Søn forte-
plantet, men saasom Snedighed tillige her
Drafvelen og hans Engler til, saa vidste og
denne mesterligen i nogle Deele at skiule og
forstille sig, helst for de Eenfoldige, ja for de
sto bedre at forvare Skalken, stillede han sig
an som hand var saare gudfægtig, og mellem
hvert uddelede Pengar til de Fattige som han
hafode bedraget og uretteligen tilvandt sig fra
andre. Sa hand loed som hand toeg sig alle
fattige Enker nær. Men Narfagen var denne,
at hand som var afyret udi Hoer og Skierlesv-
ner, var og overmaade dertil geneget, og
under den Forevending at være de fattige En-
kers Forsvar, drev hand hemmelig Doelsskab og
Uter

Uretlighed med dem, og saaledes mestertigen
skuede alting under Samvittigheds og Kier-
ligheds falske Raabe. I denne Halsffhed drev
hand saavidt, at den umuelig kunde blifve skule
for de Kloges Dnye. Imidlertid var hand fuld
af allehaande Uretfærdighed, saa at hand for-
drejede alle deres Ret som hand ei holdre med,
og begjægnede hand alle dem med Ondskab og
Efterstræbelse, som en vilde smiire for ham,
og kunde hand saa meget mere sin onde Id
og Villie udfere, soasom hand fik alle andre i
Maadet paa sin Side. Guld var hand af Hov-
mod, og derfor vilde begjægne alle Mennesker
som Slaver og Lifegne, og var hand dem alle
saare fiendsk som understode sig at nesone en
Ekoerborste, da det var alle Mennesker vittet-
ligt, at hand hafde været en ringe Tiener og
Ekoerudsere, skont saare saa vidste hans ret-
te Historie og dens Sammenhang. Imidler-
tid fik hand den eene Xres Post efter den an-
den, ligesom hand tillagde sig store Midler,
med megen Tredffhed, thi naar nogen døde,
vedste hand altid saaledes at mage det, at hand
fik deres Gods og Midler i sine Hænder, en
betænkende, at de Umyndige og Faderløse derved
blefve fornærmede og berøvede. Men som
Diævelens Koglerie ei er bestandigt og Ondskab
engang

engang bliver belønnet, saa gik det og her, hvilket vi med stor Orne og Stræk ville see af det følgende Capitel. —

10. Capitel.

Om den forherede Drengs ukæslige
Endeligt.

Saa som Eblet altid falder naar det bliver modent og Straffen kommer een gang over de Uædeliges Hoved, saa gik det og her. Efter hand i mange Aar havde stor Vold og Uret mod menige Mand bedrevet, og mange Midsler sig falskeligen tilvundet, hvorefter hand sig stort Had og Guds Forbandelse havde paadraget, men ingen hannem kunde sælde, fordi Diavolen stoed ham bie, saa hændte det omstøder, da Guds Længmodighed var udrunden, at en Mand som i Theologien meget var forfaren, kom til denne Stad Haag, og da hand saae og herte denne Mands Uretfærdigheder, begyndte hand udaf Bibelen at besvare hannem, hvormed hans Magt forsvandt og hans Uretfærdigheder bleve mere og mere aadenbare, men

da

da hand ei meere kunde ove sine onde Stykker, og var kommen under Guds og Folkets Forbandelse, saa skeede det, at Fanden tog ham levende, hvilket tildroeg sig paa følgende Maade. —

II. Capitel.

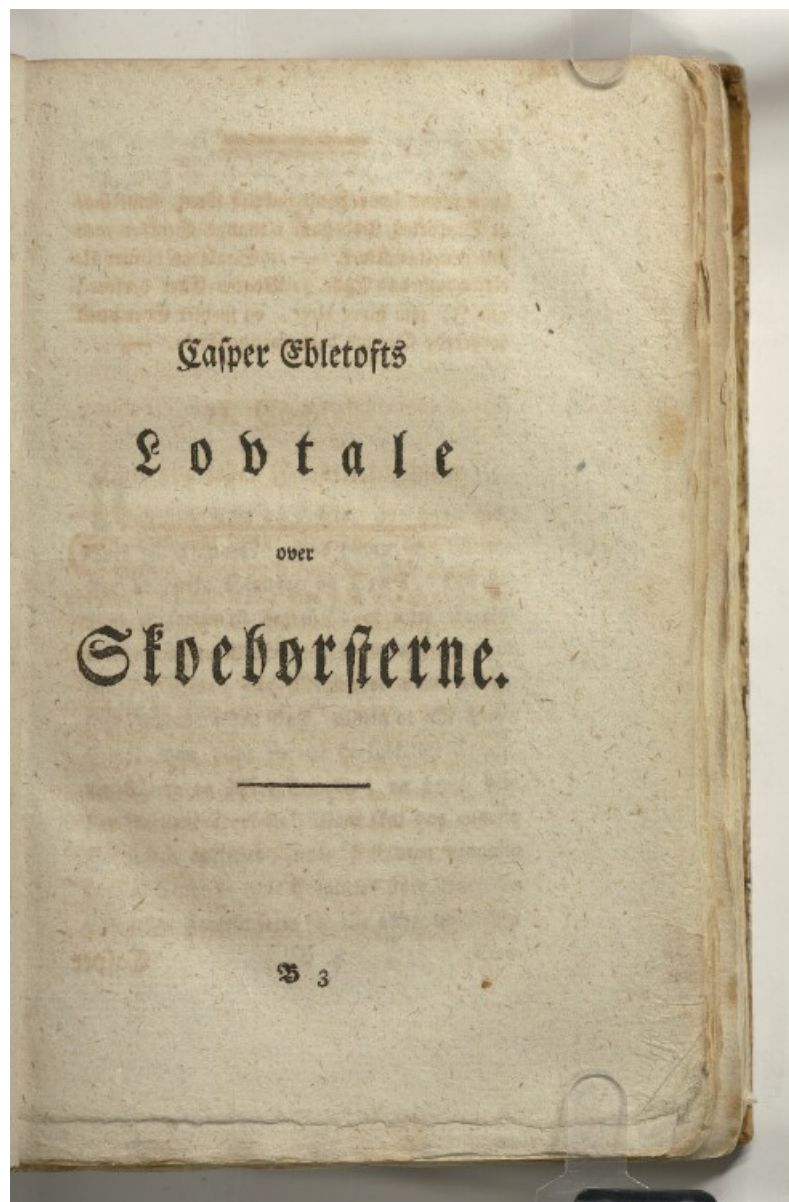
Om hvorledes Fanden tog ham.

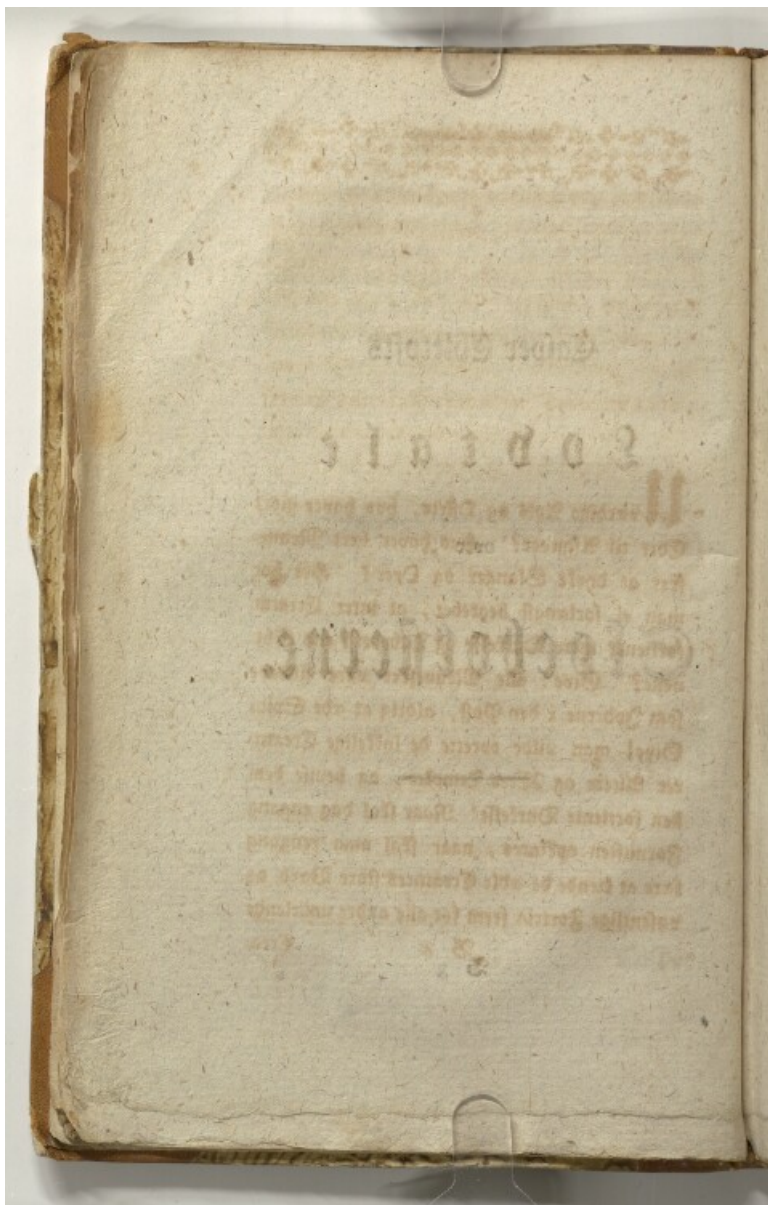
En Dag som denne forherede Dreng med meegen Pomp og Stads var i sin Karette udfaren, og just skulle fare paa en Broe over Vandet, stoed der adskillige Mennecker ved Broen, som hand forhen havde forurettet. Desse da de finge ham at see, begyndte at udsætte Sukke og Forbandelser over ham, men just som hand kom midt paa Broen, begyndte Hestene at snuse og standse, og see da saae mand hvorlunde Dæfvelen skindbarlig loed sig see i Lusten og svævede noget over Boguen, derpaa kom han ned, og tog ham ud af Boguen, hvorpaa hand med stor Bulder floy op med ham i Lusten, og lode sig paa den Tid tilsynne adskillige underlige Gestalter af gloende Skæbørster, og

horte mand hvor hand ynkelig skreg, samt saae
at Diefvelen fleed ham i mange Stykker med
sine gruelige Kløer. — Saaledes bliver U-
retfærdigheds Ende. Dogter Eder derfor,
alle I, som giere Uret, og spenler Eder i den
forberede Drengs bedrøvelige Ende. —

[Faded, illegible text]

Casper

Uværdige Apis og Ostris, hvo haver gjort
Eder til Afguder? Hvo haver lært Menne-
sker at dyrke Slangar og Dyrer? Hvi har
man ei forlængst begrebet, at intet Creatur
fortiener mere Dyrkelse og Tilbedelse end Evi-
nene? Giv! alle Mennesker vare sindede
som Jøderne i den Post, aldrig at æde Svin.
Giv! man vilde oprette de lykkelige Creatu-
rer Altare og Eres-Templer, og bevise dem
den forriente Dyrkelse! Naar skal dog engang
Fornustien oplæres, naar skal man eensgang
lære at kiende de ædle Creatures store Værd og
væsentlige Fortrin frem for alle andre umælede

Creature? Lad Leven rose sig af sin Styrke,
Hesten af sin Modighed, Hiorten af sin Hur-
tighed, og Tigeren af sin delilige Hud; det er
alt intet imod dine usorlige, nyttige og
formaaende Børster, du stolte Soe! som alle
Liber har paa din Ryg, i Børsterne, utalte
store Mand af Raadshefter, Dominere og vel-
fortiente Embedsmand. —

Enhvert dit Børst er herligere end Pyre-
tha og Deucalions Stene, thi af dem opkom
vel Mennesker, men af dine Børster udspringe
store og fornemme Mennesker. —

Ingen Kunst, ingen Videnskab, har
gjort Menneskeligheden større, end Bør-
stenbinderiet. Hvil være den Haand, som først
opfandt den Kunst at bringe Børster i en Form,
og belegge dem med Træ, og sætte Skaflet
derpaa! Archimedes Opfindelser ere Solegran
imod Børstenbinderes herlige Opdagelser. Du
adle Støvbørst! du Kunstens Mesterværk!
du

du Lyffens Veivifere og Gudernes rette Cornu
Copie! O! at man eengang tilfulde maatte
paaffionne dine store Egenfaber! Guderne
gave erigang Midas den Gave, at alt det han
rørede ved blev til Guld; men Guderne have
forleuet dig den fortreffelige Egenfkab, at alt
det som rører ved dig bliver idel Værdighed og
Ere! Naar man afbilder Lyffen, burde hun
holde en Skoebørste i Haanden. Naar man
afbilder Herens Tempel, burde en Skoebørste
ligge paa dens nederfte Trappe, betegnende,
at uden den kan ingen komme op til
Ere. —

I ædle Skoepudfere! I Lyffens Søn-
ner! og det rette Plante-Væed, hooraf en
Tiidslang alle Embedsmænd have udsprunget,
hvi vilje I Eder faa glemfomme og ufkiensomme
imod Eders Hielp: Gudinde? Hvi fere I
ikke en Soe i Eders Baaben, og en Skoe-
børste i Eders Skildt? Vi have levet den
Tid i Verden, at Dørftebindere vare Raads-

herrer, da bleve Fortienester paaffionede. Vi
have levet den Tid, at Skoeborster have dannet
flere Mathadorer. Hvi paaffionne vi da ei
Skoeborsternes Værd? O! lader os af alle
Evner bekomme de aldrig nok ophoiede Skoe-
borster! Istemme dem en Lovsang, alle I, som
ei have andet end dem at takke for Eders Lykke,
I som saa lange have pudset til I have pous-
feret Eders Lykke! I som saa lange have seet
paa Eders Herrers Skoe og Stovler, at I
til Slutning have seet andre over Skuldrene!
I som saa lange have smurt andres Skoe, at
hver Mand nu maa smørre Eders Hiul! Væer
og tilbeder dog denne værdige Befordrer, og
naar I i Eders pudrede Monser fiore i Eders
forgylbte Bogue, da glemmer ikke, at Skoe-
borsten er Middelet, hvorved I ere ophoie-
de. —

Seer alletider hoit i Veiret, naar I ere
i Selskaber, men naar I ere i Centrum, da
kser paa Eders Skoe, ja kysser dem som Eders
Lyl:

Lykfaligheds Kilder! Skoeborsten er Eders
Lykke, Skoevoret Eders Forfremmelse, Svam-
pen Eders Kundskab og Befordring. — O!
vaer da ei utaknemmelige imod Eders Besoer-
drere! Tilbeder Svinene, som Eders Lyk-
kes første Grundvold, ja ærer dem dobbelt,
fordi I selv, i Henseende til Forstanden, ere
dem meget lige! Befordreer Børstebinderne,
som have skabet Eders Lykfaligheds Midler;
Priser Skoebørsterne, thi de, de ere Eders
Velstands og Væres Kilder!

O! at jeg i min Ungdom havde blevet
en Skoepudsere! Hvor havde da min Tid
vaeret vel anvendt?

Jeg seer jo daglig den lykkelige Hob af
dem som paa Svins-Børster ere opstegne til
Være. Af dem, som have sprunget lige fra
Eares

Carethen og ind i Værdigheden. Af dem,
som have udtrokket Lyffens Nectar af Friens
Swamp.

Kan da nogen noksom beremme de
adle Skoebøstter. Kan da nogen Lovtale
være dem hyperlig nok. Nei, ingenlunde;
O! I Høiædle Welbaarne, Høiædle Wel-
byrdige, Velædle Welbyrdige, Velædle Wel-
viise, samtlige gunstige Herrer Skoebøstter!
Jeg vil tilbede Eder Morgen og Aften. Jeg
vil oprette Eder Væres Tæmpler og Altene.
Jeg vil skrive Eder Lovtaler og Væredigter.
Jeg vil ulede Eders Herkomst fra Soen,
og Soens igien fra Syndfloden. Jeg vil
bevise, at I ere de hyperligste og herligste
Hænders Gierninger, som den menneskelige
Kunst har kundet opdage, og Menneskers
Hænder har kundet bruge. Fra Eder needs-
stammer

stammer al Forstand, Ære og Værdighed.
Ved Eder beførdres al sand Fortieneste. Og
J, J have dannet tusinde Tjeneres Tjener,
og gjort tusinde Tjenerer til Herrer. Kort,
J ere og blive det Ypperste nogen Dumrian
kan ønske sig, og den sikreste Wei til Næge-
tighed for den Uværdigste.

Kort; J med Eders Dyrkere og Af-
sædninger nedstamme alle fra Svinene, og i
Svinn ere, fødtes, gøres og leve J.

af

Casper Ebletoft.

